

ΜΠΕΤΤΙΝΑ ΦΡΑΒΑΣΙΛΗ

Άληθινή ιστορία υπό Σ. ΑΚΡΟΠΟΛΙΤΟΥ

25^{ΟΝ}

Μέσα σ' ένα τόσο καλλιτεχνικό περιβάλλον, όσο εκείνης της συναυλίας των Ισπανών καλλιτεχνών ένα μόνον όνομα επέπλευσε: Τό όνομα της Μπεττίνας.

Την άλλη ημέρα ο Μπλάνκο επεσκέφθηκε τον διευθυντή του 'Οδείου. Τόν νυχαιρίσθηκε για την ένθουσιώδη υποδοχή που τους είχαν κάνει αυτός και οι συνεργάται του και κατέληξε σε μία εκπληκτική πρόταση:

— Όσο για την Μπεττίνα Φραβασίλη, είπε ο Μπλάνκο, είναι ένα μεγάλο, πολύ μεγάλο ταλέντο. Θα σου το χρεωστούσα ως χάρη, αν έδεχεσαι να μεταβιβάσεις στην οικογένειά της την πρόταση να την πάρω μαζί μου στην Ισπανία και να την σπουδάσω με δικά μου χρήματα. Το όνομα της οικογένειάς μου είναι εγγύηση ότι η Μπεττίνα, όσο διαρκούν οι σπουδές της στην Ισπανία, θα είναι κοντά μας. Όπως αν ήταν κοντά στη μητέρα της.

Ο Νάζος ένθουσιώθηκε με την πρόταση. Έμπρησμένος και αυτός από την αφοσίωση του στην μουσική, δεν έδλεπεν εκείνη την στιγμή, παρά μόνον το γεγονός ότι ένα πραγματικό ταλέντο ευρίσκεται μέσα να μορφωθεί, να αναδειχθεί, να επικρατήσει και να γίνει μία ελληνική δόξα.

Εσφίξε το χέρι του Μπλάνκο και του είπε:

— Ός καλλιτέχνης σ' ευχαριστώ για την συγκινητική σου πρόταση. Δέχομαι ευχαρίστως να την διαβιβάσω στους γονείς της Μπεττίνας και μάλιστα υπόσχομαι ότι θα εξαντλήσω όλη μου την επιρροή για να τους πείσω να την δεχθούν.

Να πάρης κι' εμέ μαζί σου, είπε ο Μπλάνκο. Έχω άλλως τε υποχρέωση να ευχαριστήσω την Μπεττίνα για την πολύτιμη βοήθειά της.

Όρισαν να επισκεφθούν το απόγευμα τους γονείς της Μπεττίνας και ενώ ο Μπλάνκο έφευγε ευχαριστημένος, ο Νάζος περισσότερο ένθουσιασμένος και βέβαιος ότι θα έδινε στον Βιζυηνό ένα άγελο χαράς, έσπευσε να τον καλέσει κοντά του.

— Λοιπόν ποιητή μου, του είπε μόλις τον είδε να μπαίνει στο γραφείο του, έλα να μάθης και συ ένα νέο που θα σε ένθουσιάζει.

Ήταν εξαιρετικά ευδιάθετος το πρωί εκείνο ο Βιζυηνός. Ο θρίαμβος της Μπεττίνας του, που τον είχε παρακολουθήσει από κοντά το προηγούμενο απόγευμα, οι ύμνοι για την μικρούλα φίλη του που διάβασε μόλις πρό ολίγου σ' όλες τις εφημερίδες κι' απ' όλα πιά πολύ οι εκδηλώσεις της αγάπης που είχε το πρωί στο σπίτι από την Μπεττίνα, που είχε σπεύσει να αποδώσει όλο της τον θρίαμβο σ' αυτόν, του είχαν δώσει μία εξαιρετικώς χαρούμενη διάθεση. Γι' αυτό, όταν

άκουσε τα λόγια εκείνα του Νάζου, έσπευσε να καθίσει κοντά στο γραφείο του, λέγοντας:

— Η ημέρα μου σήμερα είναι χαρούμενη. Συμπλήρωσε την λοιπόν με τα ένθουσιαστικά νέα σου.

— Δεν ξέρω τί χαρές έχεις, αλλά αυτή που θα σου προσφέρω εγώ, θα είναι μεγαλύτερη απ' όλες. Πές μου όμως πρώτα. Αγαπάς πάντοτε την μικρούλα φίλη σου;

— Για την Μπεττίνα πρόκειται;

— Ακριβώς.

— Δηλαδή;

— Μα δεν μου άνηκτες ακόμη στην ερώτησή μου.

— Μα αυτή η ερώτησή ήταν περιττή. Βλέπεις με πόσο ενδιαφέρον την παρακολουθώ.

— Τότε ετοιμάσου να ένθουσιασής. Η Μπεττίνα έχει μία μεγάλη πολύ μεγάλη τύχη.

Ο Βιζυηνός, αντί να καίρεται, άρχισε τώρα να ανησυχεί. Ο Νάζος του μιλούσε για μεγάλη τύχη κι' αυτός προαισθανόταν μεγάλη συμφορά.

— Όλο πρόλογο είσαι καυμένη Γάργα, του είπε ο Βιζυηνός με έλαφρα αγωνία.

— Εται όμως εκέρδιση την περσική σου, είπε ο Νάζος. Λοιπόν άκουσε: Ο Έντουαρντ Μπλάνκο ένθουσιώθηκε με το ταλέντο της Μπεττίνας.

— Και ποιός δεν ένθουσιώθηκε, διέκοψεν ο Βιζυηνός, που πνιγόταν στην ανησυχία κι' εύρισκε διέξοδο σ' εκείνη την διακοπή.

— Ναι, αλλά αυτός ένθουσιώθηκε, κάπως θετικώτερα και πρακτικώτερα από τους άλλους. Ήταν πρό ολίγου εδώ.

— Και;

— Η αγωνία του είχε κορυφωθεί.

— Μου ζήτησε την Μπεττίνα για να την πάρη στην Ισπανία και να την σπουδάσει.

Ο Βιζυηνός έμεινε σάν κεραυνόληκτος. Ούτε λέξι δεν μπόρεσε να άρθρωση. Εκύτταζε μόνον τον Νάζο, σάν νεκρός που απόμεινε με ανοικτά τα μάτια.

— Επερίμενα καυμένη πώς θα φωνάζης «Ζήτω» είπε τώρα ο Νάζος, που βέβαια δεν μπορούσε να φαντασθεί το έρωτικό δράμα του φίλου του, κι' εσύ με κυττάζεις σάν απολιθωμένος. Τι λές λοιπόν;

ΑΥΡΙΟΝ: Η συνέχεια.

ΕΙΣ ΤΗΝ 4^{ΗΝ} ΣΕΛ

«Η Σκώτλαντ Γι

της Γι

Η συν

ται άπ

4ην

Ἀληθινὴ ἱστορία ὑπὸ Σ. ΑΚΡΟΠΟΛΙΤΟΥ

δέκα χρόνων κι' ἔγινες ἄνθρωπος
Τὸ μυαλό της!

— Τί νά 'πῶ, εἶπεν ὁ Βιζυηνός, — Μὴν κάνεις σύγκρισι μ' ἐμένα, ποῦ προσπαθοῦς νά ανακτήσῃ τὴν ψυχραϊνὰ του. Τί νά πῶ. Εἶνε πραγ- * Ἐνα ἀγόρι δὲν ἔχει νά φοβηθῇ τί ποτε. * Ἄλλως τε καὶ ἐγὼ ἐξεντρεύ

Ἡ Μπεττίνα (ἡ καθημένη) μετὰ τὴν ἀδελφὴν τῆς Ἰταλὰ καὶ τὴν μητέρα τῆς.

ματικά μία μεγάλη τύχη. Αλλά...

— Θά γελώσω πολύ, ἂν ἔχῃς καὶ ἐπιφυλάξεις, εἶπε ὁ Νάζος. Τὴ εἶπε αὐτὸ τὸ «ἀλλά»; Δὲν εἶνε δύο μὴνες πού μὲ παρακαλοῦσες νὰ δο-
θησῃμι τὴν προστατευομένη σου
νὰ γίνῃ ἓνα πραγματικά μεγάλο
ταλέντο. Καὶ τώρα πού φθάνει στὸ
δρόμο τῆς πραγματοποιήσεως ἡ ἐ-
πιθυμία σου, διατάξεις;

— "Όχι βέβαια, είπε ο Βιζυηνός. Έκαμες πραγματικῶς πολύ περισσότερα από όσα ἤλπιζα όταν σὲ παρακαλοῦσα γιὰ τὴν Μπεττίνα. Τί νὰ σοῦ εἰπῶ ὁμῶς. Φοβοῦμαι.

— ὀδοῦσαι; Τί ἥραγμα;
— Ἡ Μπεττίνα εἶνε πολὺ μικροῦ-
λα. Μόλις δεκατριῶν χρονῶν.

— Καλά. Κι' έπειτα;

— Πῶς νὰ ζήσῃ ἐξω μόνη της ;
Πῶς νὰ βρεθῇ μακριὰ ἀπὸ τὸ σπι-
τι της ; Ποιὸς θὰ ἐπιβλέψῃ αὐτὸ τὸ
μικρὸ κοριτσάκι γιὰ νὰ τὸ προφυ-
λάξῃ ἀπὸ τοὺς τόσους καὶ τόσους
κινδύνους τῆς ζωῆς ;

— 'Εκείνος που επέβλεψε κι' ε-
μένα, φίλε μου, όταν ξενιτεύθηκες

θηκα βέβαια, αλλά έπληγα κοντά σε συγγενείς μου κι' έμεγάλωσα κοντά τους. Θαντάζεσαι το μυαλό της Μπεττίνας Ικανό να τήν κοβοδνηγή από τώρα στη ζωή; Ή Μπεττίνα είναι βέβαια μία ιδιοφυΐα, αλλά στο δάθος της μένει ένα πραγματικό παιδί. Άθωο και άπονηρο.

— Θα μείνι όμως μέ τους γονείς του Μπλάνκο. Αυτό τό ξεχνῶς; παρετήρησε ὁ Νάζος, πού δέν φαινόταν διατεθειμένος νά παραιτηθῇ ἀπό τās ἀπόψεις του.

— Δεν ξέρω, είπε ο Βιζυηνός, πού πραγματικά είχε περιέλθει σε τέτοια ψυχική κατάσταση, ώστε να μη μπορεί ούτε να συζητήσει επάνω σ' αυτό το θέμα. Έμενα άλλως τι τί μου περνάει; Ένας φίλος του οπτιού της είμαι και ή γνώμη μου δεν πρόκειται να έχω καμία αξία. Το ξέρει ή μητέρα της; Ή γιαγιά της;

— Κανείς δεν ξέρει τίποτε. Μόλις πρό ολίγου ο Μπλάνκο μου έκαμε αυτήν την πρότασι και έσπειυσα να σου την κάμω γνωστή με την Ι-

Τὸ Τολέδον, τὸ
ἀπὸ τὰς ἀρχαίων
μεῖζα εἶνε περίφη-
γράφου Δομινίκου
ματᾶ τοῦ τοῦς με-
ταξὶ ἡ πρόσθεσις τοῦ

πολείπεται, καθ' ὅλας
ξεις, διὰ τὰ τεθῆ τέρι
σπανικὸν δρᾶμα πού
πραγματικὴ ἀγώνισι ὅλα
κόσμο. Αἱ ἀφαντάστου
κόητος σκηναὶ πού λα
καθημερινῶς χώρον εἰς
μέτωπα, ὀφειλόμενα εἰς τ
ριωδιᾶν τῶν κομμουνιστικῶ

δέα ὅτι θὰ χαρῆς κι' ἐσύ, ὁ
γώ. θὰ ἰδῶ τὸ ἀπόγευμα τὴν
οῖα της.

— Αὐτὸ δὲν θάβανει, εἶπε ὁ
νός, ποὺ ἄρχισε ἤδη νὰ ἀ-
συμμάχους στὴν προσπάθει-
ματαιώσεως ἐκείνου τοῦ τα-
Πρέπει νὰ ἰδῇς καὶ τὴν γιαν-
Χωρὶς αὐτῆς τὴν συγκατάθε-
γίνεται τίποτε.

— Θα τὴν ἰδῶ μαζί με τὸν
κο. Ἄν ἀγαποῦν τὴν Μπετ
πεισθοῦν. Ἐσὺ ὁμως δὲν θά
σης:

— Γιατί όχι; είπε ο Βιζυνη
ἐπιφύλαξις μου εἶνε ἐντελὴς
δημαϊκός. θὰ σὲ βοηθῶ
σὺν.

— Καί θά ἔχῃς τὴν ἱκανότητα
εἶπεν ὁ Νάζος, ὅτι ἔτσι συμ-
νεῖς μὲ τὸν καλῦτερο τρόπο
εὐεργεσία σου στὴν Μπεττίν.
— Ἀποῦ ἐσύ τὸ νομίζεις ε
Βιζυινόλος, δὲν ἔχω κι' ἐγὼ
ἀμφιβολία!

Πόσο φέμμα ήταν εκείνη
κατάθερις του ποιητού. *Ια
για πρώτη φορά στη ζωή του
ψε τον έαυτό του και τον έ
για να οργανώσει ασφαλέστε
αντίδοσά του.

ΑΥΡΙΟΝ : 'Η ΣΥΝΕΧΕΙΣ

-Erlaubnis nicht
30/9/36

ΜΠΕΤΤΙΝΑ ΦΡΑΒΑΣΙΛΗ

Ἀληθινὴ ἱστορία ὑπὸ Σ. ΑΚΡΟΠΟΛΙΤΟΥ

270Ν

Τὸ μεσημέρι, ὅταν ἐπῆγε στὸ σπίτι, εἶχεν ἤδη καταστρώσει τὸ σχέδιό του, μὲ βάζων πάντοτε ὅτι θὰ ἐκρηγοποιούσε τὴν νιαγιά τῆς Μπεττίνας γιὰ τὴν ματαίωσι τοῦ ταξιδιοῦ. Στὴ σκέψι του ἦταν τώρα ἡ παλιὰ ἐκείνη ἀφήγησις τῆς Μπεττίνας, γιὰ τὸ ἐπεισόδιο τῆς νιαγιάς τῆς μὲ τὸν καθηγητὴ τῆς ἀπαγγελίας Μάρκο Σιγάλα. Ἀπὸ ὅλη ἐκείνη τὴν ἀφήγησι, ἓνα σημεῖο τὸν ἐνδιέφερε καὶ ἓνα ἐπρόσχε: Τὸν θυμὸ τῆς νιαγιάς μὲ τὴν ὑπόνοια ὅτι ἡ Μπεττίνα θὰ γινόταν... «θεατρίνα» ἀν' ἐμάθαινε ἀπαγγελία. Τὸν ἴδιο θυμὸ θὰ προσπαθοῦσε νὰ προκαλέσῃ τώρα, χαρακτηρίζοντας τὴν καλλιτεχνικὴ ἐπίδοσι τῶν Ἰσπανῶν τοῦ Μπλάνκο ὡς θεάτρον καὶ τοὺς ἰδίους ὡς θεατρίνους! Ἦταν βέβαιος ὅτι ἔτσι, θὰ ἐκέρδιζε τὴν ἀρνήσι τῆς νιαγιάς, ποὺ παρ' ὅλην τὴν ζωὴ τῆς στὴν Ἀθήνα ἐμενε πάντοτε μὲ πείσμα, δεμένη στὶς ἀγνές παλιὰς παραδόσεις τῆς, μὲ τίς ὁποῖες εἶχεν ἀνατραφῇ στὴν Πάρο, τὴν ὡμορφὴ πατρίδα τῆς.

Εὐκόλο ἦταν νὰ ἀνοίξῃ κουβέντα μὲ τὴν νιαγιά-γιὰ τὸ θέμα ποῦ τὸν ἐνδιέφερε, ἀφοῦ δὲν εἶχαν περάσει οὔτε εἴκοσι τέσσαρες ὥρες ἀπὸ τὴν θριαμβευτικὴν ἐμφάνισιν τῆς Μπεττίνας μὲ τὸν ὅμιλο τῶν Ἰσπανῶν, στὴν αἴθουσα τοῦ Ὁδείου.

— Φαντάζομαι τὴν χαρὰ σου σήμερα, εἶπε στὴν νιαγιά μετὰ τίς πρῶτες λέξεις ποῦ ἀντῆλλαξαν. Ὁλες οἱ ἐφημερίδες γράφουν γιὰ τὴν Μπεττινούλα μας.

— Τίς διάβασα ὅλες. Ἀς εἶνε καλά οἱ ἄνθρωποι. Ἐχουν γράφει ὡραία λόγια, ἰσως πῶς πολλὰ ἀπὸ ὅσα πρέπει.

— Κι' αὐτὸ δὲν εἶνε τίποτα, εἶπε ὁ Βιζυηνός μπαίνοντας στὴν ἐφαρμογὴ τοῦ σχεδίου του. Τὸ σπουδαιότερο ἀπ' ὅλα εἶνε ὅτι ὅλος ὁ κόσμος μιλάει σήμερα γιὰ τὴν Μπεττίνα. Τίς ἐφημερίδες, ποῖος τίς πιστεύει! Ἐκεῖνα ποῦ λέν ὅμως ὅσοι ἦσαν στὴν συναυλία, εἶνε ἡ καλλιτεχνικὴ ἀναγνώρισις τῆς ἐπιτυχίας τῆς. Ἦταν πραγματικὰ μεγάλη ἐπιτυχία, ἀν' ὅσας ἐκεῖνες ὅτι διπλά

τῆς εἶχε τόσο μεγάλους καλλιτέχνες.

— Εἶνε φημισμένοι ὅλοι αὐτοὶ ἐ; — Σ' ὅλον τὸν κόσμον. Περιοδεύουν διαρκῶς στὰ μεγάλα κέντρα τῆς Εὐρώπης καὶ παντοῦ ἔχουν ἐπιτυχία.

Αὐτὸ τὸ «περιοδεύουν διαρκῶς» δὲν ἄρεσε καὶ τόσο στὴν νόννα, ἀλλ' ἀκριβῶς γιὰ νὰ μὴν ἄρσῃ τὸ εἶπε καὶ ὁ Βιζυηνός!

— Μὰ δουλεῖα τὸ ἔχουν κάμει αὐτοὶ οἱ ἄνθρωποι, εἶπε, νὰ παίζουν καὶ νὰ τραγουδοῦν σ' ὅλον τὸν κόσμο!

— Ξέρω κι' ἐγώ; Ἦταν ἡ πονηρὰ ἀπάντησις τοῦ Βιζυηνοῦ. Ἔτσι φαίνεται!

— Τότε νὰ μὲ συγχωρῇ κύριε ποιητὴ μου, εἶπε ἡ Νόννα, ἀλλὰ ἐσύ τοῦλάχιστον ἔπρεπε νὰ ἐμποδίσῃς τὴν Μπεττίνα νὰ ἐμφανισθῇ μὲ θεατρίνους!

Τὸ σχέδιόν ἔπρεπε ὁ Βιζυηνός, ἦταν τώρα βέβαιον, ὅτι ἐκέρδιζε τὸ παιγνίδι τῶν ἀντιθέτων, περὶ ἀνάγκη νὰ εἶναι περισσότερο. Μποροῦσε μάλιστα νὰ ἀναλάβῃ καὶ τὴν ὑπεράσπισιν τῶν Ἰσπανῶν καλλιτεχνῶν τώρα.

— Εἶσαι ὑπερβολικὴ νόννα, εἶπε ἀναστυρόμενος δῆθεν. Δὲν εἶνε καὶ θεατρίνοι οἱ ἄνθρωποι. Ἰσα-ἰσα, εἶνε καλλιτέχναι καὶ μάλιστα ἀνεγνωρισμένοι καὶ φημισμένοι παντοῦ.

— Ἐγὼ ξέρω ὅτι οἱ καλλιτέχναι μένουν στὸν τόπο τους, γίνονται καθηγηταί, δίνουν συναυλίες ἢ μένουν καὶ στὸ σπίτι τους. Δὲν τριγυρίζουν τὸν κόσμον σάν πλανόδιοι ἐμποροὶ! Ἀς εἶναι. Μοῦ φαίνεται πῶς ἦταν λάθος μας ν' ἀφήσουμε τὴν Μπεττίνα νὰ ἐμφανισθῇ μαζί τους.

— Ἡ Μπεττίνα ὅμως εἶχε μιά μεγάλη ἐπιτυχία, ἐπέμεινε ὁ ποιητής. Ὅλη ἡ Ἀθήνα μιλάει γι' αὐτὴν σήμερα. Ἄλλως τε ποῖος ξέρει αὐτοὺς τοὺς Ἰσπανοὺς ἐδῶ πέρα...

Ἐδῶσε ἔτσι καὶ τὸ τελευταῖο του χτύπημα ὁ Βιζυηνός καὶ βέβαιος γιὰ τὸ ἀποτέλεσμα, ἀπεχαιρέτισε τὴν νόννα καὶ ἐπῆγε στὸ δωμάτιό του. Ἀπὸ σκοποῦ, δὲν ἔμεινε πολὺ. Ἐφυγε γιὰ νὰ ἀποφύγῃ νὰ συ-

ναντηθῇ ἐκεῖ μὲ τὸν Νάζο καὶ τὸν Μπλάνκο, τοῦ στὴν ὠρισμένη ὥρα ἐφθασαν πράγματι στὸ σπίτι τῆς Μπεττίνας. Ἡ μητέρα τῆς τοὺς δέχθηκε μὲ χαρὰ, ὅταν ἐπληροφορήθηκε ὅτι εἶχεν ἀπέναντί τῆς τὸν δικὴν ευθυντὴ τοῦ Ὁδείου καὶ τὸν θριαμβευτὴ τῆς χθεσινῆς συναυλίας. Τῆς ἐσοφίζαν τὸ χέρι καὶ αὐτοὶ μὲ ἐνθουσιασμό καὶ τὴν συνεχάρησαν γιὰ τὴν μεγάλη ἐπιτυχία τῆς Μπεττίνας. Ἐμίλησαν γι' αὐτὴν καὶ γιὰ τὸ μεγάλο ταλέντο τῆς καὶ ἐπὶ τέλους ἐφθασαν στὸν σκοπὸ τους.

— Ἐνα τέτοιο ταλέντο, εἶπεν ὁ Νάζος, θὰ εἶναι ὀδικο νὰ μὴ γνωρίσῃ ἄλλους μεγάλους ὀρίζοντας ἔξω ἀπὸ τὴν Ἑλλάδα. Ὁ τόπος μας, εἶνε δυστυχῶς πολὺ μικρὸς ἀκόμη καὶ πολὺ περιορισμένος. Δὲν μπορεῖ νὰ ἀναδείξῃ ἓναν μεγάλον καλλιτέχνη ὅσο τοῦ ἀξίζει.

— Αὐτὸ εἶν' ἀλήθεια, εἶπεν ἡ μητέρα τῆς Μπεττίνας, χωρὶς νὰ μαντεύῃ ἀκόμη ποῦ ἐπρόκειτο νὰ ἀπολήξῃ ἐκεῖνη ἡ συνομιλία.

ΑΥΡΙΟΝ : Ἡ συνέχεια.

1/10/36